

De stem van LibDem
Nieuwsbrief van De Liberaal Democratische Partij
Jaargang 2, Nummer 2, 8 februari 2007

Regeerakkoord: samen suffen, samen bang

Het regeerakkoord van CDA, PvdA en CU heeft een duidelijk socialere toon dan die van het vorige kabinet. Het akkoord staat vol met mooie woorden en er staan ook zeker een aantal positieve dingen in. Maar waar bij het vorige kabinet het sociale element ontbrak, ontbreekt hier het liberale. De ondertoon is er één van betutteling en kleverigheid. Doelstellingen worden gesteld, waarbij niet duidelijk is hoe die gehaald gaan worden. Ernstiger is dat een aantal urgente problemen niet aangepakt worden. Dat geldt onder meer voor het milieu, Europa, de mobiliteit en de woningmarkt. 'Samen werken, samen leven' is een mooie titel, die LibDem ook aanspreekt. Maar de vlag dekt de lading niet. De lading is veeleer 'samen suffen, samen bang'. We suffen rustig door en zijn bang voor die grote, boze buitenwereld.

Duurzaamheid: te vaag

Eén van de zes pijlers van het regeerakkoord is een duurzame leefomgeving. Ondanks de mooie woorden krijgt het milieu te weinig aandacht. Alom begint het besef door te dringen dat wij met veel meer urgentie aan de duurzaamheid van onze economie en leefomgeving moeten werken. Voor LibDem staan daarbij twee begrippen centraal: marktconform en internationaal (Europees). Deze ontbreken in het regeerakkoord. Het resultaat is een opsomming van goede bedoelingen en halve maatregelen, waarvan we alleen maar kunnen hopen dat ze niet contraproductief zijn. Goed bedoeld, maar ineffectief is de voorgenomen heffing op vliegtickets. Naar we mogen aannemen in afwachting van een (Europese) kerosineheffing, maar dat staat er weer niet bij.

Europa en kiezersbedrog

Wie een duurzame economie en leefomgeving wil, kan niet om Europa heen. Ondanks de mooie woorden wordt de Europese Unie in het regeerakkoord volstrekt onderbelicht. Het regeerakkoord noemt een aantal platitudes, zonder een coherente visie te presenteren. Met een dergelijke houding wordt Nederland straks weer door de feiten ingehaald. Uit het regeerakkoord spreekt een duidelijke angst voor de kiezer en de angst een heldere visie op Europa te presenteren. Niet verwonderlijk, want dat was in de verkiezingscampagne al zo. Ronduit beschamend is evenwel de suggestie een nieuwe Grondwet, dan wel een verdragswijziging, uitsluitend aan de Raad van State voor te leggen. Wouter Bos pleegt hier onomwonden kiezersbedrog en het is te hopen dat de kiezer dat bij de Statenverkiezing door heeft.

Stilstand bij mobiliteit

Een goede mobiliteit is essentieel voor onze economie. Dat is op dit moment één van de grootste knelpunten. Dat geldt voor zowel het openbaar vervoer als het wegverkeer. Ook hier wordt verzuimd met de nodige urgentie maatregelen te nemen. Wel wordt aangekondigd in deze kabinetsperiode het rekeningrijden in te voeren en dat is nu net een maatregel waar de nodige kanttekeningen bij gesteld kunnen worden. De kosten van invoering zijn relatief hoog, de effectiviteit naar verwachting gering en ook hier is weer sprake van betutteling.

Woningmarkt blijft op slot

De coalitiepartijen hebben het niet aangedurfd om de noodzakelijke hervorming van de woningmarkt aan te pakken. De hypotheekrenteaftrek blijft onaangetaast en de huurliberalisatie is van de baan. CDA en PvdA houden elkaar dus gevangen met hun negatieve houding ten aanzien van deze twee onderwerpen. Dat is spijtig, want een

algehele herziening is zeer urgent. De woningmarkt blijft dus de komende jaren dezelfde gebreken vertonen. Daarmee komen allerlei andere voornemens van het kabinet, zoals het investeren in achterstandswijken en het besparen op energie, ook op losse schroeven te staan.

Zorg

De stelselherziening in de gezondheidszorg wordt niet teruggedraaid. Dat is goed nieuws. Maar de weeffouten worden niet aangepakt. Positief is wel dat de no claim wordt vervangen door een nieuw systeem van eigen betalingen. Dat kan in ieder geval een verbetering zijn, mits dit goed wordt vorm gegeven. Maar het grootste bezwaar tegen het nieuwe stelsel, de overheersende rol van de verzekeringsmaatschappijen, blijft overeind.

Vergrijzing

Positief is dat de vergrijzing nu niet meer alleen als een probleem wordt gepresenteerd. Maar het kabinet verzuimt de nodige maatregelen te nemen. Als gekunsteld compromis wordt een gematigde fiscalisering van de AOW ingevoerd, die vermoedelijk met veel bureaucratie gepaard zal gaan. Hiermee wordt beoogd de arbeidsparticipatie van 63 tot 65-jarigen te stimuleren. Maar tegelijkertijd wordt de leeftijd voor de verplichte herkeuring in verband met de WAO verlaagd van 50 naar 45 jaar. Een algehele visie op de vergrijzing en de gevolgen voor de samenleving ontbreekt evenwel.